

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 516/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Zámocká 525/28, Stropkov, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp 235/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkino tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom v dôsledku neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu bez opory v platnom práve. Po tom, ako bola sťažovateľka v celom rozsahu úspešná v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15C 413/2015, si uplatnila v napadnutom konaní žalobou doručенou okresnému súdu 9. decembra 2018 nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s judikovaným porušením jej spotrebiteľských práv. Žalovaný sa k žalobe vyjadril 17. januára 2019 a uvedené podanie bolo zaslané sťažovateľke 23. januára 2019. Z dôvodu následnej nečinnosti okresného súdu sťažovateľka podala sťažnosť predsedovi súdu

29. júla 2021, na ktorú s poukazom na čerpanie dovolenky zákonného sudcu predseda okresného súdu neposkytol odpoveď. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebola sťažovateľke doručená odpoveď na jej sťažnosť, neboli vykonané žiadne procesné úkony ani vydané meritórne rozhodnutie zo strany okresného súdu. Okresný súd tak podľa tvrdenia sťažovateľky ani po 2 rokoch a 9 mesiacoch od podania žaloby nevykonal (okrem zaslania vyjadrenia žalovaného) žiaden procesný úkon. Vec nemožno považovať za skutkovo, procesne či právne zložitú. Sťažovateľka uviedla, že pociťuje výrazné stresové vypätie z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ako aj z dôvodu, že sa púšťa do sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom. Nečinnosť súdu obdobie stresovej záťaže len stupňuje. Kompenzačné konanie, čím je aj napadnuté konanie, zo svojej povahy vyžaduje rýchle rozhodnutie. Nečinnosť okresného súdu nereflektuje individuálny a spoločenský význam inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v oblasti spotrebiteľského práva.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

4. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

5. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

6. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09).

V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

7. V prejednávacom prípade konanie na súde prvej inštalcie ku dňu podania ústavnej s'ťažnosti trvá 2 roky a 9 mesiacov, čo nemožno považovať za ústavne neakceptovateľnú dĺžku konania. Ústavný súd vzal na zreteľ, že okresný súd nebol vo veci úplne nečinný a vykonal procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach tejto veci nezistil také nedostatky v činnosti okresného súdu, ktoré by boli svojou intenzitou spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia označených práv s'ťažovateľky v prípade prijatia s'ťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavnú s'ťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

8. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni s'ťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so s'ťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že okresný súd naďalej nepostupuje v konaní v súlade s jej ústavnými právami, resp. ak nebude požadovaná náprava nastolená predsedom okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu